No. 64. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 28 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— Vrijdag ll. werd, niet ver van Southampton, op eenen afstand van omtrent dertig uren van Londen, een gelddiefstal gepleegd. Men wist welhaast dat de daders van dezen diefstal een jong heertje en een jong juffertje waren en dat deze langs den ijzeren weg naar Londen waren vertrokken. Groot was de verbaasdheid der twee dieven toen zij bij hunne aankomst te Londen aangehouden werden, als pligtig aan eene daad die zij weinige uren te voren op een afstand van dertig uren bedreven hadden. « Duivels, riep de gentleman uit, hebben de kraaijen het u dan komen vertellen?" — Doch neen het waren de kraaijen niet die het uitgebragt hadden, maar de electrische telegraaf, die in eenige oogenblikken het signalement der twee misdadigers van Gosport naar Londen had overgezet.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 21. Mei. Men weet, dat er zich hier sedert eenigen tijd Indianen bevinden van den nog wilden stam der Jöways; niets is zonderlinger dan de beteekenis hunner namen, vooral van die der vrouwen. Onder de mannen zijn drie opperhoofden, genaamd de eerste *Mew-Hu-She-Han*, of de *Witte Wolk*, deze is het politiek opperhoofd; de twee, het legerhoofd, heet *Neu-Mon-Ya*, dat is de *Regen die voortstuift*; de derde, die de geneesheer, toovenaar en wigchelaar is, heet *Se-non-Yah*, dat is *Mokbeen*; de namen van de dames laten zich aldus vertalen: de *Duif*, *die den krop opzet*; de *vliegende Duif*; de *Beerin*, *die op den rug van eene andere wandelt*; de *zweeende Oorlogs Wyfjes Arend*; de *Wysheid*; deze laatste is een 2jarig meisje, dat nog zuigt. De opschik dezer dames, als zij in groot toilet zijn, laat den opschik onzer grootste coquettes verre achter zich.

— Er is menigmaal beweerd geworden, dat tijd en beschaving den woesten geest onder ons werkvolk, die de gezellen van het eene ambacht zoo dikwijls aandreef, tegen die van het andere bloedige gevechten te leveren, allengskens verzacht hadden. Somwijlen echter vertoont die geest zich nog maar al te geweldig. Te Nantes heeft dezer dagen, in betrekking hiertoe, een zeer ergerlijk tooneel plaats gehad. De bakkersknechts hadden eene vaan of leus willen aannemen, waartegen de gezellen van de andere ambachten zich meenden te moeten verzetten. Dit heeft ll. Zondag den 18. welke het feest van den patroon der bakkers was, tot wanorden aanleiding gegeven, van welke het blad *l'Ouest*, van dien dag, het volgende verslag geeft.

« De publieke rust is heden morgen gestoord geworden. Reeds ten 7 ure waren talrijke hoopen werklieden zaamgeschoold in den omtrek der hoofdkerk, werwaarts de bakkers zich begeven moesten; met elk oogenblik werden die zamenscholingen sterker, en men kan het getal der personen, waaruit zij bestonden, op niet wel minder dan ettelijke duizenden begrooten. Omstreeks half negen kwam er berigt, dat de bakkers in aantogt waren; terstond rukte het leger werkgezellen hun te gemoet, en ofschoon zij zonder leus (*sans couleurs*) waren, werden zij door hetzelve aangetast; men ontrukte hen de rottingen, welke zij droegen, sloeg hen daarmede wreedelijk en dreef hen op de vlugt.

« Om hen tegen dezen geduchten aanval te beschermen, hadden de bakkers niet anders dan een eskorte van zeven of acht stadswachten, wier pogingen men ligtelijk vruchteloos maakte.

« Na deze gemakkelijke overwinning behaald te hebben, keerden de werkgezellen naar het St. Pietersplein terug, werwaarts zij door de commissarissen van policie, verzeld van stadswachten en van een piket linietroepen gevolgd werden. Men beproefde om eenigen uit den hoop te vatten, maar de tusschenkomst der massa van het volk heeft zulks belet. Verscheiden der heeren commissarissen zijn zwaar geslagen.

« Alstoen is de Heer Maire verschenen, wiens woorden van bevrediging echter geen gehoor gevonden hebben, evenmin als die van den Heer *Vallet*, die almede vruchteloos beproefd heeft, om de menigte rede te doen verstaan. Daar dus alle vreedzame middelen vergeefsch waren, is men wel gedwongen geweest toevlugt te nemen tot de troepen, die op het plein van *Lodewyk XVI* post gevat hadden, en die, bijgestaan door een piket gendarmerie, onder de hevigste rustverstoorders verscheiden arrestatiën bewerkstelligd hebben. Ongelukkiglijk hebben in den strijd verscheiden bajonetstooten en kolfslagen lieden getroffen, die uit nieuwsgierigheid, zonder boos opzet, zaamgevloeid waren. Ten half tien was het St. Pieters plein ontruimd; de troepen houden thans de toegangen tot hetzelve bezet.

« *P. S.* (11 ure). De heden morgen gearresteerde personen waren voorloopig in de hoofdwacht op het plein van *Lodewyk XVI* geplaatst geworden. Zij zijn ten getale van 19 of 20, van daar naar de gevangenis overgebragt in omnibus, verzeld door stadsserjanten en geëscorteerd door een bataillon infanterie en twee pikets kavallerie. Gedurende dien overtogt is er van den kant des volks niets vijandigs ondernomen geworden. Alles is in de beste orde afgeloopen.

« Bijna gelijktijdig werd eene kar vol gekwetsten naar de *moeder* der bakkers aan het Hôtel-Dieu (het groote gasthuis) gebragt. Thans schijnt de stad tot kalmte teruggekeerd; laat ons hopen, dat zij er niet weder uit gerake."

— Bij de correctionnele politie is dezer dagen zekere tuinier, met name *Poirier* tot vijftien maanden gevangenis veroordeeld, wegens de nog al uit een loopende overtredingen van het stelen van eene overgroote hoeveelheid keuken-servetten, hoezelaars en vatenwaschdooken, te zamen over de 70 stuks, en van het onwettelijk dragen van de versierselen van het legioen van eer.

— De behendige diefstallen vermenigvuldigen zich in Frankrijk. Te Vrin, eene wijk omtrent Condrieu gelegen, biedt zich een zoogezegden koopman in diamanten aan bij den herbergier en kruidenier *Vanel*. Door zijne uiterlijke fatsoenlijkheid en mildheid weet hij welhaast het vertrouwen van het geheele huisgezin te winnen. Op zekeren dag komt hij aldaar des morgens zeer vroeg aan, en biedt vijf francs zoo een der dienstboden dadelijk een brief naar de gemeente Bœuf wil dragen. De herbergier, nog al op het geldwinnen gesteld, wil liever de vijf francs zelf verdienen, en vertrekt dadelijk met den brief. De diamantverkooper zet zich intusschen bij het vuur, doet zich een glas warmen wijn opdisschen en knoopt een vriendelijk praatje aan. Onder het gesprek komt een tweede persoon binnen, gekleed met een kiel, vraagt eenig eten en een liter wijn. Hij mengt zich in het gesprek en zegt dat hij eene groote reis te doen heeft, maar dat hij ongelukkig onvoorzien is van geld; doch dat hij een diamanten kruis bezit dat hij voor een prijsje zou afstaan. Hij toont zijn kruis aan de vrouw *Vanel*. De diamant-koopman roept dadelijk de vrouw geheimzinnig ter zijde en fluistert haar in het oor dat het kruis 3000 franken waard is, dat hij 15 of 1600 franken zal bieden, maar dat zij hem het geld moet voorschieten, want dat hij juist geene penningen genoeg bij zich heeft, en zoo zij het voorschot wil doen, dat hij haar duizend francs der winst zal geven; daarbij belovende haar den zelfden dag nog haar geld terug te brengen en haar intusschen het kruis en nog een koffertje diamanten in pand te laten.

De goede vrouw slaat den koop toe en telt aan den kielgast 1,600 francs, die deze aanvaardt en daarmede vertrekt. Eenige oogenblikken daarna verlaat de diamant-verkooper ook de herberg.

Tien minuten later komt *Vanel* terug met den brief, die eene verschalking was, want er stond van binnen geen letter in geschreven. Men werd welhaast gewaar dat men met twee doortrapte dieven had te doen gehad. En *Vanel* getrooste zich met het geluk dat er zijne vrouw niet bij vermoord was.

— Het dorp Petite-Synthe, in het Noorder departement, levert thans een voorbeeld van ongemeene vruchtbaarheid op. *Rosa Suzanna Persyn*, oud 46 jaren, echtgenoot van den voerman *A. Loonis*, is er den 10. dezer van haar 21e kind bevallen; zij heeft nu twintig zonen en eene dochter gehad. Tien dezer kinderen wonen nog bij hunne ouders; verscheidene andere zijn getrouwd en hebben reeds een talrijk kroost. Twee zusters der vrouw *Loonis* zijn niet minder vruchtbaar geweest, hebbende zij gezamenlijk 25 kinderen gehad, van welke er nog 13 t'huis zijn.

— Twee vrienden, *Martyn* en *Angibaut*, bevonden zich te zamen aan eene wel voorziene tafel bij eenen gasthouder te Vincennes. Zij hadden reeds zoo vele onderhoudingsstoffen behandeld als zij flesschen hier leven uitgeblazen hadden. De volmaaktste eendragt heerschte tusschen beide wellustelingen, tot dat 's avonds de sterren in de lucht verschenen en het gesprek over deze luchtverschijnsels begon te loopen.

Nadat zij het hemelgewelf eenigen tijd met aandacht beschouwd hadden, brak *Angibaut*, zich het hoofd krabbende, het stilzwijgen en zeide: — Wel! gij, die de maan en de sterren zoo aanstaart, kunt gij mij ook zeggen wat dat alles beduidt?

— Wat dat beduidt, — zeide *Martyn*, die in het onderling onderwijs iets van de sterrekunde geleerd had, — wel zeker; men weet juist zoo naauwkeurig wat er in de maan en in de sterren omgaat, als wat zich in het bosch van Vincennes toedraagt.

— Hebt gij dan eene reis naar de maan en de sterren gedaan, dat ge dat zoo weet, slimme, zeide *Augibaut*; ik wed ge kunt mij niet zeggen wat men er doet?

Martyn die zijnen vriend geen antwoord schuldig wilde blijven, raapte alle stukken en brokken van zijne wetenschappelijke kennis bij elkander en legde zijnen vriend uit dat de maan en de sterren werelden waren zoo als de onze, met inwoners, boomen, planten, dieren, modewinkels en schoone vrouwen.

Ongelukkigerwijze kon het bedronken verstand van *Angibaut* zulk eene zware dosis geleerdheid niet opkroppen; hij werd verdrietig en dacht dat zijn vriend hem voor de gek wilde houden.

— Hoe, zeide hij, zoudt ge willen beweeren dat er boomen, planten, dieren, modewinkels en schoone vrouwen op deze kleine geele schijf bestaan? — Men moet nog dommer als een doode konijn zijn om zoo te kunnen raaskallen.

Martyn die door dit gezegde zich nog meer aangespoord voelde, om zijne geleerdheid aan den dag te brengen, wierp zich in de oneindige ruimtens en hield eene lange redevoering over de wetten der natuur; hij sprak van het evenwigt, van de middelpunt, — trekkende en schuwende kracht, van de swaarte, — de aantrekkings- en de terug drijvende kracht, en vele andere geleerde zaken; en daar *Angibaut* geen woord van dit alles begreep, verbeeldde hij zich, dat hij het slagtoffer van eene bittere spotternij was, en raakte in eene schrikkelijke gramschap, die te meer gevaarlijk werd, daar zij met geestrijke sappen besproeid was.

— Zie daar, — zeide hij aan *Martyn*, hem met het achtereind zijner zweep eenen slag, die hem ter aarde deed vallen, toebrengende, — ga naar den apotheker van de maan een pleister vragen; — en hem met een glas op het hoofd slaande, zeide hij: — en dit is voor de sterren en de maan waar men boomen, modewinkels en schoone vrouwen vindt.

Martyn was zwaar gewond. Zijn geheel aangezigt was verscheurd. Hij werd naar het hospitaal gedragen.

Gedurende negentien dagen kon hij het huis niet verlaten.

Voor de regtbank vroeg hij 1500 franken vergoeding.

De regtbank verwees *Angibaut* tot 200 franken schadeloosstelling en eene maand gevangenisstraf.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 24. Mei. Eergisteren is de Belgische driemaster *Macassar* onder zeil gegaan, om naar Singapore en Batavia te stevenen. Het schijnt dat een gedeelte der bemanning van dit vaartuig niet gewillig deze haven verliet; want verscheidene matroozen weigerden zich aan boord te begeven. Toen er gendarmen er hen met geweld poogden heen te voeren, namen er eenigen de vlugt, en verscholen zich in verschillende huizen. Aldaar ook achtervolgd, klommen zij op de daken, en hielden zich een geruimen tijd aldaar schuil. Daar echter de politie-soldaten den moed niet verloren gaven, en geduldig aan de uitgangen dezer woningen bleven wachten, tot dat het den vlugtelingen mogt believen van gedachte te veranderen, kwamen deze eindelijk naar beneden, en werden aan boord van het ter reede liggende schip gevoerd. Dit echter geschiedde niet zonder onaangenaamheden; want aan het veer gekomen zijnde, werden de gendarmen door andere matroozen en een gedeelte des volks aangerand; de sabels werden getrokken, en twee matroozen gewond. Deze laatste zijn naar het gasthuis overgevoerd geworden.

— Heden morgen is de Amerikaansche brik *Cameo* met landverhuizers naar New-York vertrokken. Morgen zal de Amerikaansche driemaster *Sylvanus Jenkins* insgelijks met duitsche landverhuizers onder zeil gaan. Blijkens een verslag over den toestand der Duitschers in Noord-Amerika, zijn er in den jongsten tijd aan de kusten van dit werelddeel jaarlijks omtrent 50,000 Duitschers aangeland. Het land telt er thans over het geheel twee à drie millioen bewoners van duitsche afkomst; maar in vele duitsche nederzettingen ontmoet men noch Roomsche, noch protestantsche geestelijken. En echter groeit het getal der aldaar wonende Duitschers, en dat van hunne nederzettingen van jaar tot jaar aan.

— De correctionele regtbank van Brugge heeft zekeren Engelschman, met name *Giles*, tot twee jaren gevangenis en al de proces-kosten verwezen, om een handschrift toebehoorende aan de bibliotheek dier stad, te hebben bedorven en geschonden, met er eenige bladeren uit te scheuren.

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, den 12. Mei. Bij het koude en gure weder, dat sedert eenige dagen heerscht, had men hier ll. Dingsdag, terwijl de thermometer slechts 48 graden teekende, des avonds te zes ure, plotseling een hevigen wind, vergezeld van eene zeer dikke, lage en onweder voorspellende lucht, komende uit het oosten, in de rigting naar het noordwesten, zoodanig, dat het gevogelte van angst zijne schuilhoeken opzocht. Ten zelfden tijde zag men hoog in de lucht verscheiden voorwerpen rondfladderen, zijnde kleedingstukken, die door eene windhoos van eene bleek opgenomen waren. Op onderscheidene plaatsen in en buiten de stad zijn dezelve nedergevallen. Dit weder loste zich daarna op in eene hevige hagelbui, en in den verderen avond en nacht had men nog verscheiden sterke hagelbuijen.

— Men schrijft uit Zundert, Noord-Braband, dato 23. Mei:

Er heeft zich alhier een zeldzaam voorbeeld van vruchtbaarheid opgedaan. De echtgenoote van den herbergier *Jan Stuyts* is dezer dagen bevallen van drie dochters, die na hunne geboorte van het heilig doopsel voorzien werden. De toestand der moeder en der drie kinderen is tamelijk gunstig; men spreekt nog van een vierde kind, dat geboard zoude worden; echter is het moeijelijk daar eenig geloof aan te hechten. Het geval, zoo als het zich opdoet, is reeds zeldzaam genoeg.

Hetgene dit voorval nog opmerkelijker maakt, is dat deze vrouw reeds achttien jaren getrouwd is, en tot hier toe nog geene kinderen heeft gehad. Thans heeft zij den ouderdom van 45 jaren bereikt.

GEMENGDE DINGEN.

De kroonprinses van Hanover bevindt zich in staat van huwelijks-zegen; naauwelijks heeft men dit bonheurtje vernomen, of men valt den hemel reeds met een op order der regering opgesteld kerkgebed lastig om eene gelukkige verlossing. — Er bevinden zich nog 7 millioen slaven

op de wereld. — De Eng. bladen deelen weder de vermeerdering van inkomsten mede, welke de vermindering der briefporto aan de schatkist opleverd. — Op het postkantoor te Palermo zijn 15000 piasters ontvreemd. — De Eerste en Tweede Kamer is te 's Hage weder bijeen. Ook zijn de sprikhanen te Algiers weder verschenen, deze, namelijk de sprinkhanen te Algiers, laten steeds de droevigste sporen van hun daarzijn achter. — Er wordt een kunstlakker voor vast werk gevraagd. (H. Bl.) — Volgens het Weekblad van het Regt, is de vrijheid van de drukpers door de Grondwet gegeven, voor de eene helft door de Wet verijdeld en vernietigd, en voor de andere helft verbrijzeld en vernield door de Jurisprudentie. — In Belgie worden de niet gevaccineerde onder-officieren en soldaten de koepokken ingeënt op last van den min. van oorlog aldaar, die bijzonder gesteld is op een glad gezigt. In Nederland integendeel is men er sinds lang en met het beste gevolg op uit om lange gezigten te maken. — De heer Quetelet geeft te Brussel aan de dames van hoogen rang les in de sterrekijkerij. — Koningin Pomaré is voortdurend beschonken; zij houdt nog steeds veel meer van de Engelsche heeren dan van de Engelsche dames. — De keizer van Japan is in slaap gevallen, toen hij de tegenwoordige Nederlandsche grondwet, dat pronkstuk van knoeijerij, wilde bestuderen. Die man lijdt thans van dat lezen aan de kolijk. — De fr. min. van Marine en de prins van Joinville zijn het nog niet eens. — Te Laon is eene vrouw geguillotineerd die haar man om 't leven had gebragt. — Abd-el-Kader werkt weder op uitgebreide schaal, ten einde de Franschen uit Algiers te doen verhuizen; opregt medelijden is zijn eenige drijfveer, daar hij van gevoelen is dat het Algerijnsche klimaat der groote natie nadeelig is. — Bij G. T. Bom, te Amsterdam, is van de pers gekomen: De witte broodsdagen nemen een einde. De regering e. s. is er ook magtig bang voor. — 't Ontwerp der grondswets-herziening is nu aan de orde; de Nederlanders weten reeds dat zij niets anders te wachten hebben dan verlenging van lijden. — Een welgevormd weduwenaar verlangt een zacht meisje van welgestelde ouders, mitsgaders godvreezend en goed voor kinders (HB. 4215). De Min. van Binnenl. zaken heeft nog geen trek om af te gaan. — Te Regensburg is de begraafplaats der Israëliten geplunderd. — Het Huis der Gemeenten heeft de motie nopens het Seminarium van Maynooth aangenomen. — Te Redmoorsen, op het eiland Ely, zijn dezer dagen twee honderdjarige echtgenooten, de man was 107 en de vrouw 104 jaren oud, bijna gelijktijdig na een kort ziekbed overleden, zij laten een weesje na van 84 jaren. — Prins Albert gaat naar Petersburg een bezoek afleggen bij Keizer Nicolaas. Wat is het thans schoon weêr onder de potentaten van Europa. Maar als het eens omslaat!

MENGELINGEN.

Het Postwezen in Nederland.

Zal dan Nederland altijd ten achter blijven in het aannemen en invoeren van zoodanige maatregelen, welke op de meer en meer ontluikende behoeften eenen weldadigen invloed uitoefenen, en daarom door andere landen zoo gretig omhelsd en met alle kracht voortgezet worden? Te veel ware het, alles op te noemen, waarin Nederland steeds den slakkengang gaat dáár, waar anderen met reuzenschreden voorwaarts rukken op den weg der volmaaktheid. Men werpt hiervan wel eens de schuld op den hoofdtrek van het karakter der Nederlandsche natie; doch, hoezeer wij er ver af zijn aan dat karakter doortasting of voortvarendheid toe te schrijven, vermeenen wij evenwel, dat dit ten onregte geschiedt, althans met zeer veel overdrijving gepaard gaat; of liever, dat dit werpen op het nationaal karakter een palladium is, waarachter staatkundige onbekwaamheid, bekrompenheid van inzigten, zucht om maar geld bijeen te schrapen, om toch de bodemlooze schatkist niet in verlegenheid te laten, zich maar al te dikwijls verschuilen.

Neen; de Nederlander toont in onze dagen al te zeer, dat hij niet is de vadsige schildpad, die, zwoegende onder den last van karakter- en besluiteloosheid, langzaam zijnen weg voortkruipt, en met een onverschillig oog anderen hem op zijnen togt ziet voorbijsnellen, denkende: « mettertijd kom ik er ook." Onze dagen brengen de klaarblijkelijkste bewijzen mede, dat Neêrlands geest ontwaakt is en vooruit wil: en wat dan nog het karakter weêrbarstig zou kunnen zijn, wordt overwonnen door den NOOD, bij de gedachte: « wij moeten vooruit, of... STERVEN."

Maar, ongelukkig genoeg, wordt deze zucht, deze behoefte naar vooruitgang niet gedeeld noch gevoeld, door een bestuur, hetwelk bestaat uit mannen, die deels nog tot den ouden stempel behooren, deels bij hunne komst tot het bestuur dien ouden stempel, welken zij vroeger bestreden, met hart en ziel omhelsd hebben en er zich met hand en tand aan vasthechten; mannen, die wel verre van den ontwakenden geest aan te wakkeren en door milde bepalingen in de hand te werken en te leiden, veeleer denzelven op alle wijze tegenwerken, den ouden sleur hemelhoog verheffen, al wat nieuw en beter is ver van zich afwerpen en verachten. Waarom? Waarschijnlijk omdat zij, gevoelende dat zij niet toereikend zijn tot de omhelzing van zoodanigen nieuwen gang van zaken, als de veranderde behoeften en strekkingen vorderen, ook voorzien, dat zij niet meer zouden kunnen opvaren tegen dien nieuwen stroom, en dus voet aan wal moeten zetten. Die mannen mogen nu door hunnen onredelijken en onstaatkundigen tegenstand den ontwakenden geest eenigen tijd tegenhouden, en daardoor reeds een onmetelijk nadeel aan het algemeen welzijn toebrengen; op den duur kunnen zij de worsteling niet volhouden, zij zullen moeten bersten, waar zij niet willen buigen; en in plaats van eer en roem die zij hadden kunnen behalen, indien zij hadden medegewerkt, zullen zij met schande bezwijken.

Ook op het onderwerp, dat wij aan het hoofd van dit artikel plaatsten, zijn deze beschouwingen van toepassing, en van meer gewigt dan men wel denken zou. De nieuwe kring, welke over geheel Europa door de versnelde gemeenschap, door middel der stoomkracht, geopend wordt, zal eenen nog onberekenbare invloed uitoefenen op het verkeer, niet alleen van elke natie op zich zelve, maar van alle natiën onderling. Dit ten minste moet geschieden, wil het door zoovele opofferingen voorgesteld doel bereikt worden. Handel en nijverheid moeten dus eene tot nog toe ongekende levendigheid en uitbreiding verkrijgen; maar tot dat doel moet alles medewerken, wat dan ook handel en nijverheid kan bevoordeelen en vergemakkelijken: en daarin bekleedt zeker de correspondentie of briefwisseling eene voorname plaats.

In andere landen heeft men al dadelijk de behoefte gevoeld aan eene hervorming in het postwezen, en dezelve met fiksche hand aangegrepen en ingevoerd, en men heeft er zich wel bij bevonden, of men is op die invoering bedacht. Alleen bij ons schijnt men er nog niet aan te denken. En zoo er een land is, waar eene hervorming ten deze noodzakelijk wordt, dan is het gewis Nederland. Ontelbaar zijn de misbruiken en leemten, welke in ons brieven-vervoer bestaan; enorm zijn de kosten van correspondentie, ja, zoo zelfs, dat men er tegen op ziet, in briefwisseling te treden, en een eenigzins uitgebreid handelshuis met schrik, bij het einde van het jaar, de cijfers ziet, welke onder den titel van *briefport* onder zijne uitgaven figureren. Reeds hebben kundige mannen dit punt aangeroerd, en het wenschelijke en noodzakelijke eener verandering betoogd; maar onze regering is doof voor zulke stemmen; in haren eigenwaan denkt zij alleen het schild der wijsheid te bezitten; wat door anderen verlangd wordt, verwerpt zij. Alleen hare eigene vindingen worden hemelhoog geprezen, en als wonderen van diepdoordachte staatkunde aanbevolen. De minister van binnenlandsche zaken heeft evenwel dezer dagen de gevoelige ondervinding gehad, dat men die voorgewende wijsheid, welke onze ministers schijnen te denken in hunne zetels en portefeuilles als genesteld te zitten, niet meer zoo onvoorwaardelijk huldigt. Zullen die lessen de regering voor het vervolg wijzer maken? Wij betwijfelen het; het voorledene kan ons daarop niet doen hopen.

Intusschen houden wij eene hervorming van ons poststelsel voor dringend noodzakelijk. Het is meer dan tijd, dat zoo wel de handel als het overig verkeer verlost worden van de knellende banden en de overdreven belasting, waaraan de briefwisseling bij ons is onderworpen.

Of is het bestuur nog niet overtuigd, dat de meerdere bloei van handel en vertier ruimschoots zal vergoeden, wat de verlaagde briefporten minder zouden opbrengen? Nog meer, is het nog niet overtuigd, dat de verlaagde briefporten veel eer de opbrengsten der posterij zullen doen toedan afnemen? Dit is toch niet te betwijfelen: want vooreerst zal het getal brieven toenemen, naarmate het port verminderd wordt, en is er zelfs vooruitzigt, dat de opbrengst van het meerder getal, het verlies van het minder porto wijd zal overtreffen. Verders zal daardoor, zoo door doelmatig aan te wenden maatregelen door het bestuur, als door medewerking van de zijde des publieks, ja uit den aard der zaak zelve, een einde gemaakt worden aan al de uitwegen, welke thans noodwendig moeten genomen worden, om zooveel mogelijk de enorme uitgaven aan briefporten te bezuinigen; uitwegen, welke aan de regering zeer goed bekend zijn, maar die zij liever door allerlei fiscale maatregelen tracht te onderdrukken, dan door de omhelzing van een milder stelsel te dooden.

Zoo het bestuur daarvan nog niet mogt overtuigd zijn, het werpe dan een oog op Engeland, dat hierin het voorbeeld heeft gegeven, en alwaar de gunstige resultaten dat voorbeeld allezins aanbevelenswaardig maken. Immers men heeft onzen minister VAN HALL, (het moge dan laffe vleijerij of persifflage zijn) met den grooten Engelschen staatsman sir ROBERT PEEL vergeleken; welnu, de heer VAN HALL spiegele zich dan aan zijn model, en trachtte zich aan hetzelve gelijk te maken, door, even als PEEL, met eenen moedigen en vasten tred den weg van vooruitgang en hervormingen in te slaan. Hij doe zulks, indien hij kan of wil; ofschoon wij voor ons van geen van beide nog blijken hebben; en zoo hij het doen kan en wil, dan bevelen wij onbeschroomd zijner aandacht aan, als een zeer gewigtig punt: DE HERVORMING VAN ONS POSTWEZEN.

Het voegt ons niet de middelen aan te geven, die daartoe moeten gebezigd worden, noch den *taxe* te bepalen, welke tot grondslag zou moeten worden genomen. Bij den digten sluijer, welke steeds de handelingen onzer regering, en vooral alles, wat de finantiële aangelegenhéden betreft, overdekt, bij onze onbekendheid met al de omwegen, zuigerijen, chicane's en overdadige behoeften, waarmede de kostbare machine van ons regerings-stelsel als beladen is, en daardoor wordt teruggehouden, is het moeijelijk van een bepaald punt uit te gaan, maar zoo veel is naar ons inzien zeker, dat, indien men met eene fiksche hand aan het werk ging om misbruiken uit te roeijen, overtollige uitgaven in te krimpen en overdadige eischen af te slaan, dit, gevoegd bij het onnoemelijk toenemen der correspondentie, eene aanzienlijke vermindering van briefport zeer mogelijk zou maken, zonder dat de schatkist, dat geliefd troetelkind, waarvoor alles wijken moet, er door zou lijden, ja zelfs integendeel met voordeel voor dezelve.

Wij noodigen een ieder uit, het licht, dat kunde en ervaring omtrent dit punt hebben geschonken, mede te deelen. De drukpers moge door zekere mannen met minachting bejegend worden; die minachting zweeft wel op de lippen, maar heerscht niet in het hart; dáár heerscht óf zucht tot verbetering, en dan achting, — óf, wederstand aan den geest van vooruitgang, en dan vrees voor de drukpers. En wanneer zij, die zich tot taak hebben gesteld de publieke opinie voor te lichten, de handen in een slaan en eenparig hunne stem verheffen, valt het niet te betwijfelen, dat de aldus geuitte, billijke wensch te spoediger zal gevolgd worden. *(Noord-Brab.)*

WIE ZOU ER AAN TWIJFELEN.

(Een jagtavontuur.)

Onlangs verhaalde een Engelschman, die lang in Indië was geweest, het volgende hoogst geloofwaardig avontuur: Wij waren, een vriend en ik, op de jagt gegaan. De morgen was haast voorbij, en nog hadden wij niets geschoten, dat noemenswaard was. Ons misnoegen had honger gewekt, en wij maakten ons gereed, om aan een half vat, dat omgestelpt onder eenen hoogen boom lag, (welligt hadden de Indianen het daar heen gebragt, om er de vruchten van den boom in te bergen) het ontbijt te gebruiken. Een lamsbout en een gebraden hoen, die wij uit de weitasch te voorschijn haalden, beloofden ons een lekkeren beet. Wij waren gereed om aan te vallen, toen wij eensklaps een luid gebrom vernamen; wij zagen in het rond, en bespeurden met schrik en verbazing een panther, die onze toebereidselen had afgezien, en zich niet ongenegen betoonde, om deel aan ons maal te nemen. Ons besluit was spoedig genomen; met de oogen strak op het dier gerigt, namen wij ruggelings de wijk naar den boom, en beklommen dien met voorbeeldige snelheid. De panther deed een sprong, en rukte met éénen greep het gebraad van het vat op den grond; vervolgens zette hij zich neder, en zonder zich verder om ons te bekommeren, liet hij zich den behaalden buit goed smaken. Onze toestand was minder aangenaam. « Zoodra het dier met den bout en het hoen klaar is," fluisterde ik mijnen vriend toe, « dan is de beurt aan ons: want zulke knapen hebben eetlust als zij 's morgens hunne holen verlaten. Wat vangen wij aan?" Mijn vriend bezon zich een oogenblik, en riep toen met Archimedes uit: « gevonden!" er bijvoegende, dat wij zouden afklimmen, en het dier levend vangen. Zoo gezegd, zoo gedaan; wij kwamen behoedzaam naar beneden, slopen achter den panther om, en stelpten het vat over hem heen, er te gelijk opspringende, om hem te beletten dat hij 't van zich afwierp. Die stelling had echter op den duur veel onaangenaams, want de herhaalde sprongen van het dier wipten ons in de hoogte, en 't was niet onmogelijk dat het den rusteloozen gevangene eindelijk gelukte, zich van ons te bevrijden. Ons lot was dan niet twijfelachtig. Mijn vriend verzon een nieuw middel. Hij bukte, en wachtte het oogenblik af, dat de panther bij zijn gedurig omspringen met zijn staart, voor het spongat kwam; toen greep hij den staart en trok dien door het gat. Met vereende krachten hielden wij dien staart vast, en sprongen van het vat. Nu hadden wij het dier in onze magt; hij kon ons niet aangrijpen, want het vat was tusschen ons en hem, en verstrekte ons tot schild. Het was ons plan den gevangen vijand op die wijs in onze legerplaats te brengen, doch wij hadden buiten den waard gerekend. De panther was sterker dan wij beiden, en in plaats dat wij hem onzen weg uit voorttrokken, trok hij ons veeleer naar den kant der moerassen en het kreupelhout, waar hij naastdenkelijk zijn verblijf hield, en waar wij naar allen schijn met een aantal andere beminnelijke diertjes van zijne soort, in aanraking zouden gekomen zijn. Dit vooruitzigt streelde ons niet, en loslaten konden wij hem evenmin, zonder ons aan eenen aanval van zijne zijde bloot te stellen. Mijn vindingrijke vriend wist al weder raad. Hij zocht eenige knoopen in den langen staart te leggen, welke den panther verhinderen zouden dien weder door het spongat te trekken. Dit gelukte volkomen. Nadat wij een dubbelen knoop zoo vast mogelijk gelegd hadden, lieten wij los en tot onze innige vreugde, zagen wij den panther met het vat als woedend voortrennen. Hij herinnerde ons onze jeugd; toen wij als moedwillige jongens wel eens een blaas met erwten aan den staart van eene arme kat bonden. Wij waren gered en draalden geen oogenblik langer, om naar het leger terug te keeren." Hoe kolossaal is toch alles bij een *Engelschman*; hoe kunnen wij *pygmeeën* met onze jagtavonturen bij zoo iets halen.

ENGELSCHE GROOTSPRAAK.

Hoe ver de Engelschen in de windmakerij al de natiën, zelfs de Franschen overtreffen, kan uit het volgende artikel blijken, onlangs in een Londensch dagblad verschenen, tot aanbeveling van een banketbakkerswinkel.

« Sir PATRICK geraakte over eenigen tijd in eene aan razernij grenzende vertwijfeling over een groot verlies in zijn vermogen geleden. Hij liep door de straten der hoofdstad, sloeg zich voor het hoofd, en beleedigde alle voorbijgangers. Eenige constabels wilden hem in hechtenis nemen, doch hij riep hun toe: « laat mij gaan, ik ben razend!" Nadat hij de constabels eenige duchtige stokslagen had toegebragt, liep hij al schreeuwende verder, en sloeg in verscheiden winkels de glazen in. De winkelbedienden schoten toe, doch PATRICK riep ook tot hun: « laat mij gaan, ik ben razend!" Vervolgens klom hij in eene huurkoets, den koetsier last gevende om te rijden, waar hij maar wilde. Toen hij drie uren gereden had, sprong hij uit het rijtuig zonder te betalen. « ik ben razend," sprak hij tot den voerman, « ik heb constabels, en winkelbedienden geranseld, ik heb twintig vensterglazen ingeslagen, ik heb vijf en twintig trappen in eens afgesprongen, dus kunt gij wel begrijpen, dat ik uw rijtuig niet betalen zal." Nadat hij zich op die wijs van den koetsier had afgemaakt, gaf hij een savoijaard een schop, en nam hem zijn marmot af, dien hij een voorbijgaanden Heer in den zak stopte. Om zeven ure begon men de stormklok te luiden; om half acht kocht hij een doosje lucifers om Londen in brand te steken, en om acht ure eene pistool, om zich dood te schieten. Hij voerde echter dit voornemen niet uit, want hij viel bewusteloos voor de deur van een suikerbakker neder. Deze, een zeer menschlievend man, droeg hem in zijn winkel, en stak hem eenig banket in den mond. PATRICK kwam aanstonds weêr bij, en riep uit: « ben ik werkelijk dood, en heb ik ambrozijn of manna gegeten?" Men zeide hem waar hij was, in den banketbakkerswinkel namelijk van den Heer BEN JOHNSON, Regentstraat No. 20. PATRICK vroeg nog meer van de wonderdadige koekjes, en viel den suikerbakker in de armen. « Gij hebt mij het leven gered," riep hij uit: « ik wilde mij doodschieten, doch nu heb ik de kracht niet meer om eene wereld te verlaten, waar zulk overheerlijk banket te krijgen is." Ondertusschen hadden zich een aantal menschen voor het huis vergaderd. Het voorval was spoedig ruchtbaar geworden, en het volk riep: « Leve BEN JOHNSON, de weldoener der menschheid!" PATRICK at steeds voort, en riep op zijne beurt: « Al moest ik ook alles verliezen, nog immer blijf mij tot troost het banket van mijnen voortreffelijke vriend BEN JOHNSON!"

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27. Mei. Sedert den 24. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Knud, E. Gortzen, Aalborg, garst, Union, N. S. Springborg, Denemarken; rogge, Arminius, C. F. Wagner, Bordeaux, wijn; Oscar, J. Holst, Emegina, J. Ellen, beide Rostkeel, garst; Emelie, H. Horwig, Grauerfahl, tarwe; the Erin, J. Lambert, Liverpool, koffij en rijst.

Voor Gend bestemd:

John Wearel, B. P. Walker, Sierra Leona, stukgoed.

Voor Brussel bestemd:

Marchine, H. F. Muder, Rostock, St. Petersburg, G. C. Zurnons, Straalsund, beide tarwe.

Van Antwerpen afgekomen zijn de Schelde en van deze reede naar zee gezeild:

Aurora, L. C. Lindgaard, Oostzee, Wahlemar, H. H. Holm, Aurora, [illegible] Kuhl, beide New-Castle, Henriette, J. Kalborn, Memel, alle ballast.

— Heden is binnen door van Hellevoet geretourneerd Zr. Ms. stoomschip Cerberus, gekommandeerd door den luit. ter zee C. Fraser.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEMEN.